

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

DOMINIKA KURCINOVÁ

**Ako sa dostať
do neba**

DOMINIKA KURCINOVÁ

AKO SA DOSTAŤ DO NEBA

Grafická a technická spolupráca: Múdra Helena, Fújas Štefan

Edícia: MEA 2000 o. z. – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

Predslov

Minie Jeffersonová je úplne normálne dievča. Až kým sa jej do života nezapletie úplne neznáma žena menom Cassidy a neobráti jej život naruby.

Budú jej priatelia veriť, že za všetko, čo sa deje, môže práve ona? Minie ani netuší, čo v skutočnosti je jej rodina a ona sama, a to jej tiež miernejšie skomplikuje život.

A čo stará láska?

(autorka)

1. kapitola

„Izba tristodevät', Minie. A švihom!“ - zavelila Agnes a mne nezostávalo nič iné, len sa tam pobrať.

A na prípadných okoloidúcich sa usmiať. Ach, kiežby som nemusela nosiť túto otrasnú rovnošatu, či ako to nazvať. Je to takej príšernej, bordovej farby. Najradšej by som to zo seba strhla a dala si pohodlné džínsy, k ním tričko všelijakej farby a hneď by sa mi pracovalo lepšie. Teraz musím ešte dávať pozor na to, aby som mala kravatu (áno, aj tú mám ja povinnú, neviem prečo) rovno, aby som nemala dokrčené veci, ktoré mám na sebe, aby som nebola ufúľaná a tak ďalej. Najhoršie na tom je ale to, že tieto slová musím od Agnes počúvať každý druhý deň.

Ja predsa nemôžem za to, že pár ľudí si to nemôže zapamätať.

Agnes je naša... povedala by som, že šéfka. Je to Eliotova matka, ale vd'acíme jej za brigádu, tu v hoteli Mystery. Nevie, čo by som si bez nej počala. Eliot je môj priateľ, ktorého milujem. Peniaze potrebujem stále a rýchlo sa bohužiaľ mínajú. A keďže mi moji skvelí rodičia odmietajú dávať vreckové (ktoré vždy padlo po prvých dňoch), rozhodla som sa, že si začnem privyrábať, aby som ich presvedčila o tom, že som schopná neminúť peniaze hneď, ako ich dostanem na ruku. Myslím, že zatiaľ sa mi to úspešne darí.

Zamierila som ku schodom. Izby tu sú rozdelené presne po stovke. Len na prízemí nie je nič! Chcela by som stretnúť tých architektov, keď navrhovali túto stavbu. Na prízemí sú rôzne sklady, jedáleň... och, jedáleň je aj na druhom poschodí!

Kiež by tu boli pohyblivé schody, pretože tie by sa tu fakt zišli. A potom, že prečo Agnes tak bolia nohy. Len my sa nesmieme sťažovať...

Budova má celkovo štyri poschodia. Najvyššie tvorí vlastne terasa s barom, slnečníkmi a ležadlami. Bar je presne v strede, odkiaľ vedú aj schody a jediný únikový východ z posledného poschodia. Pamätám si, ako sme tam tajne chodievali, prezlečení za rôznych hostí. Mali sme oblečené kabáty a vysoké čižmy alebo veľké topánky. No, nie vždy sa nám to s priateľmi podarilo. Ale to už bolo dávno, vtedy sme o práci v hoteli mohli len snívať.

Tretie poschodie je známe mágiou. Dobré, aj mne to príde smiešne, ale niečo na tom je pravdy.

Jedna strana chodby je namaľovaná na tmavomodro, tá druhá je biela. Strop je fialovej farby. Svetlá tu svietia na červeno. No tak prečo sa to asi pomenovalo mágia, že? Ja by som to nazvala poschodie bláznov.

Dvere s číslom tristodevät' boli medzi tými, ktoré boli bližšie k schodišťu. Je pravda, že tu sú dve schodištia, ale kto by vedel o tom, že služba má aj vlastné schody? Ha, nikto!

Priblížila som sa k tým dverám. Z izby bol počuť šuchot a divné zvuky. Žeby hostia ešte neodišli?

Ale veď sa zastavili u Agnes, keď odchádzali.

Videla som to na vlastné oči. Tak prečo by bol teraz niekto v tej izbe?

Môj mozog mi dával jasne najavo, že je najvyšší čas zdrhnúť, ale keďže ma to do tej izby neskutočne ťahalo (alebo som len nechcela dostať vynadané od Agnes?), rozhodla som sa nevziať nohy na plecia. Nie som predsa taký zbabelec, aby som hneď ušla. Najskôr sa presvedčím, či tam náhodou niekto nie je, a potom sa uvidí.

Zatajila som dych a načúvala zvukom. Boli zvláštne, akoby niekto niečo rezal, ťahal, utieral, škrabal...

Zastrčila som kľúč do kľúčovej dierky, no zvuky neprestali, len akoby sa vzdialili. V mysli sa mi začal vybavovať obraz toho, ako tam niekto niekoho brutálne zavraždil a ja som svedok. Že potom ma bude prenasledovať po celom hoteli, len aby ma mohol zabiť. A nielen po hoteli, ale aj celý môj život, až kým neprestanem dýchať.

Zasmiala som sa, ale len preto, že som chcela na to prestať myslieť. Predsa to sa stáva len vo filmoch, či nie? Nie... asi... len vo filmoch!

Môjmu myšlienkovému pochodu by neporozumeli ani najuznávanejší psychiatri na svete. Som proste jedinečná.

Otočila som kľúčikom. Dvere sa zrazu samé otvorili.

„Niektu tu je! Niektu tu je. Naozaj tu niekto je, inak by dvere neboli otvorené!“ - prebehlo mi mysl'ou.

Potichu som tam vošla a rozhliadla sa okolo seba. Všetko bolo na svojom mieste.

Ibaže... niečo sa pohlo naľavo odo mňa!
Zaregistrovala som tieň, blížil sa ku mne. Cítila som, ako mi v žilách pulzuje krv. Adrenalín?!
Srdce sa mi rozbúchalo ešte viac. Zatajila som dych.

„Bu!“ - povedal niekto.

Chcela som vykriknúť, no v tom som zbadala tvár dotyčného.

„Preboha, Riley!“ - zjačala som a chytila sa za hrud’.

Srdce mi začalo tlčiť tak rýchlo, že som sa bála, či nechce zdrhnúť. Začala sa mi točiť hlava.

„Takmer som tu odpadla! Čo tu strašíš?!“

„Nie ja sa flákam! Hej, o omdlení radšej neuvažuj. Vieš čo by to znamenalo? Bože, veď to by bola totálna pohroma. Mohla by som chytiť hysterický záchvat, musela by som vybehnúť na chodbu a vykrikovať o pomoc. Potom by iste nasledovalo zúfale prosenie o pomoc. To je vlastne to isté, ale nevadí. Dôležité je, že by to

bolo úplne trápne. Vieme svoje, však, Min? Ďalej by som na niekoho musela použiť svoje psie oči, aby som ťa dostala na recepciu. Tam by s najväčšou pravdepodobnosťou sedela Agnes. Keď by ťa zbadala, chytila by infarkt. Iste by sa musela volať záchranka. Zlatko, pamätáš si poslednú návštevu v nemocnici? Nie je to nič príjemné, keď ťa tam vyšetruje tona doktorov, ktorí ani netušia, čo ti vlastne je! Ó, keď sme pri omdlievaní, tak omdlieť môžeš len z tej omamnej vône čistiacich prostriedkov.“ - prstami si stlačila nos, aby nič necítila a dýchala ústami.

„Vidíš, takto sa to dá liečiť. Nech sa nečudujú, že im sluhovia odchádzajú!“ - zasmiala sa.

„Si príliš ukecaná. Počuj, Ri, čo tu vlastne stváraš? Dnes som túto izbu mala mať na starosti ja. A vlastne celé poschodie!“ - naštvane som si dala ruky v bok a zazerala na ňu.

Nemám rada, ak niekto robí prácu, ktorú som mala robiť práve ja.

„Nemala som čo robiť?“ - mykla plecami
a položila handru na stolík.

„Keď sme už pri nič nerobení, kde si bola dnes?
Čakala som ťa na angličtine, ale teba nikde. Na
obede sme ťa s Eliotom taktiež čakali, no ty si sa
nedostavila.“ - vyčítavo som sa na ňu pozrela
a čakala normálne vysvetlenie.

„Nemusíš vedieť všetko!“

„Riley, mne to povedať môžeš, som predsa tvoja
priateľka.“

Čo také môže pred mnou tajiť? Možno to nie je
nič dôležité.

„Priateľka, nepriateľka... je to môj osobný život!“

- pozrela na mňa a dodala:

„Fajn, bolo mi zle!“ - zasmiala sa.

„To je všetko?!“ - prekvapene som sa na ňu
pozrela.

Isteže, Riley dokáže urobiť aj z komára somára.

„Čakala si nejakú šťavnatú klebetu? Tak to ťa musím sklamať. Celý ten čas som sa kamarátila s WC. Nebolo mi najlepšie a bola som úplne bledá. Fuj! A ty čo? Kde si doteraz trčala? To bude zaujímavejšie, však?“

„Ale prosím ťa! Mama mi volala ešte do školy, že nestíha ísť po brata Rogera k starým rodičom, tak ma tým poverila. No a ako to u nich býva, celý ten čas sa ma pýtali na to, ako sa mám, čo som dnes robila, ako to ide v škole... Dali mi jest' a neverila by si, aká bola tá hubová polievka výborná! A to je asi všetko.“

„Min, nehovor o jedle. Som rada, že vodu, ktorú som pila pred dvoma hodinami, sa mi podarilo udržať v žalúdku.“

Prisahám, že z Riley by bola vynikajúca herečka. Ruku si dala na čelo a robila sa, že jej je zle, že omdlieva.

„Dobre, dobre. Zmena témy. Keď si sa nudila, prečo ti Agnes nedala inú prácu?“ - spýtala som sa.

Hodila po mne handru a odvrkla:

„Pretože Eliot si vzal moju izbu! Čo som sa mala potulovať po hoteli? Ved' vieš, že keby ma tu našiel pán Newton, bola by som mŕtva. Min, už to tu je éňo-ňuňo, takže môžeme ísť. Agnes nás možno poverí jedálňou. Ved' vieš, tam sa tak fajn špehuje!“ - zasnene sa usmiala.

„Špehovať? Ty si sa úplne pomiatla, Riley?

Tentoraz žiadne flákanie. Vedela si o tom, že ak si tento týždeň zmákneme, pán Newton nám dá na starosti pomáhanie v kuchyni? A tam pracuje Eliot!“ - zapišťala som, potiahla ju za rukáv a ťahala von.

Už dlhšie som chcela pracovať pri Eliotovi, aby sme spolu boli čo najdlhšie.

„Ak sa tak stane, špehovať budeš môcť každý deň.“ - zamkla som, kľúče hodila do vrečka.

Uistila som sa, že sa mi kľúče nezachytili o látku a vykročila.

„Zadrž, Minie! Viem, že si si s Eliotom padla do
očka. Ale myslí aj na tvoju kamarátku, ktorá bude
trpieť, ak všetok čas budeš venovať len jemu.

Dobre, priznám, že Eliot je krásny a sexi. Bože,
kiežby som mala chalana ako je on. Tie krásne
čierne vlasy, modré oči, ktorými ťa doslova
vyzlieka...“ - zachichotala sa.

„Riley!“ - okríka som ju a štuchla ju laktom.

„Už buď ticho!“ - uškerila sa.

„Vieš, o kom snívam ja? Sebastian... ten
úchvatný čašník, ktorý tu pracuje.“

„No... nie je trochu pristarý na to, aby bol tvoj
priateľ? Však... na to, že ty máš len šesťnásť a on
takmer dvadsaťpäť, Riley. Nič proti, ale...“ -
chcela som namietat, no prerušila ma.

„Ale asi to zostane len mojim tajným snom. Fakt
ti závidím Eliota, je taký sexi a milý, že to nie je
možné, že sa taký exemplár na zemi vôbec
našiel!“

Na tom som sa musela zasmiať.

Eliot je naozaj jediný svojho druhu. Zbehli sme po schodoch, ktoré boli dosť úzke. Však kto by čakal, že personál bude mať tie prepychové a široké s okrasnými vyrezávanými vzormi? Vyšli sme pri hlavnom sklade a zamierili k Agnes. Keďže by sme nemali mať už na práci nič, mohla by nás poslať do kuchyne na druhom poschodí, kde je aj Eliot. Dúfajme, že nás konečne postretne šťastie.

„Viem, že zas snívaš o svojom modrookom a čiernovlasom princovi menom Eliot.

Vidím ti na očiach, že myšlienkami blúdiš okolo neho.“ - rukou zamávala okolo mojej hlavy akoby chcela tie myšlienky odviať.

Aby toho nebolo málo, tak ešte fúkla. Prižmúrila som oči a zamračila sa na ňu. Blázon.

„Riley, sklapni!“ - zasyčala som.

„Ozaj, videla si už Cassidy Lloydovú? Trošku som sa hrabala Agnes v záznamoch a...“ - Riley zmenila tému.

Jasné, toto bola jej špecialita, hrabať sa vo veciach a strkať nos tam, kde nemá.

„Kto to je?“

„Musíš ju vidieť! Vyzerá úplne úžasne. Proste ako filmová hviezda. Vlastne... internet tu funguje, takže som sa na chvíľu zašila v internetovej miestnosti, kde som zistila, že si zahrála v nejakých filmoch. Síce si už nepamätám akých, ale je hlavné, že je aj herečka.“

„Riley, mala by si s tými informáciami prestať, nemyslíš?“

„Sme tu len na to, aby sme si splnili robotu a pre to, aby nám šéfici dali peniažky. A zábavy nikdy nie je dost, Minie!“ - zasmiala sa.

„Nie si normálna, Riley. Buď si niečo pila, alebo som ti práve diagnostikovala novú chorobu, zvanú nadmerná ukecanosť a príšerná zvedavosť, neviem, ako sa to dá liečiť. Ale veľmi rada by som zavolala niekoho v bielych plášťoch...“

„Dost', zlatko. Aj ja ťa mám rada. Aha, tam je Agnes. Ak chceš, chod' vybaviť tú jedáleň na druhom, som hladná.“ - tentoraz mi tú handru z rúk vytrhla a sotila do mňa smerom k recepcnému pultu.

„Nezabudni pripomenúť, že tristo deviatka je uprataná.“

Prikývla som, že chápem a rozbehla sa za Agnes. Už len dúfať, že čoskoro uvidím môjho Eliota!

2. kapitola

„Oh, Min, som rada, že si tu. V jedálni potrebujú pomoc.“ - vzdychla si Agnes.

„Eliot by chcel toho postíhať veľmi veľa za ten čas, čo tu je. Nevie pochopiť, že má byť len v kuchyni.“ - Agnes sa usmiala a prehodila jednu kopu papierov na druhú.

„Musí pochopiť, že nemôže byť zároveň na dvoch miestach.“

„V jedálni a kuchyni na druhom?“ - hádala som, no iste sa nemýlila.

Eliot predsa pracuje tam.

„Áno, a prosím, vezmi so sebou aj Riley.“ - požiadala ma.

„Isteže.“ - odvetila som a oplatila jej úsmev. Riley bude teda doslova nadšená, že pôjdeme práve do jedálne.

Ešte stále stála pri hlavnom sklade a smiala sa na niečom. Buď jej totálne preskočilo, alebo sa tak v najbližšej dobe chystá.

„Tak? Čo povedala Agnes?“ - vyzvedala.

Usmiala som sa a povedala:

„Jedáleň na druhom, zlatíčko.“

Vyvalila na mňa oči.

„Niečo si vyjasníme hneď a zaraz. Žiadne zlatíčko, dobre? Nie aspoň najbližšie dve hodiny. Sebastian má práve teraz službu.“ - vzdychla a pozrela sa na strop.

Drgla som do nej, aby sa prebudila so svojho krásneho sna. Toto trvá už najmenej tri mesiace.

„Po službe si zas moje zlatíčko, platí?!“ - overovala som si.

„Len preto, že si odo mňa o rok staršia, nemusím znášať tú príšernú prezývku. Prosím ťa Min, prosím...“

„Fajn.“ - prevrátila som očami.

Pobrali sme sa na druhé poschodie. Samozrejme, kým sme vytrčili päty z chodby, Riley sa potrebovala upraviť. Nehovorím, že ja som nezastala pred zrkadlom, nech si skontrolujem svoj výraz, ale ona tam stála minimálne tri krát dlhšie ako ja. Poznám ju dosť dlho na to, aby som vedela, že toto nerobieva. Samozrejme, kvôli chalanom sú dievčatá schopné všelijakých vecí. Nehovoriac o tom, že u Riley je toto... nie tak často viditeľné, zastavuje sa mi pri tom pracovná činnosť mozgu. Viem, že pred zrkadlom je len vtedy, ak je to naozaj nevyhnutné. Nuž, tá situácia práve nastala! Och, tí chalani.

Do kuchyne sme vošli zadným vchodom. Pre nás to bol vlastne aj hlavný vchod, keďže dverám, ktoré používali hostia, sme sa museli vyhýbať.

Všimla som si Eliota. Stál pri jednom veľkom hrnci a vedľa neho niečo krájal. Potichu som sa za ním vybrala, Riley šla opačným smerom.

Chvalabohu!

Potichu som k nemu pristúpila a zatajila dych.
Pre istotu som si ešte zahryzla do pery, aby som
sa nezačala smiať. Stúpila som si na špičky
s natiahla sa k nemu. Rukami som mu zakryla
oči.

„Hej!“ - skríkol so smiechom, chytil ma za ruky
a otočil sa.

Tak som ho teraz objímala a jeho tvár bola hneď
pri tej mojej. Pozerala som sa mu riamo do jeho
nádherných očí.

„Aha, koho to tu máme!“ - a usmial sa.

Zl'ahka mi chytil tvár do rúk a pozrel sa mi do
očí.

„Ako to, že ste tu? Nemali by ste mať na starosti
iné veci?“

„Nie, za to, že sme tu, vd'áčíme tvojej matke.
Vraj nestíhate.“

„Nestíhame...“ - zopakoval.

„Ako by som sa mohol sústrediť na prácu, keď
neustále musím myslieť na teba, miláčik.“ - šepol.

Pocítila som, že mi prstom prechádza po líci, pokračuje po brade a nakoniec zastal na perách. Tie dotyky spôsobili to, že som k nemu podišla bližšie a tuhšie ho objala. Znova som si stala na špičky a prosebne sa na neho pozrela. Povzdychol si a sklonil hlavu. Očami mi blúdil po tvári, až pohľadom zastal na mojich perách. Na malú chvíľu ma pobožkal. Ale bolo to dosť na to, aby som sa jemne zachvela. Teraz som sa len oňho oprela a vychutnávala si jeho prítomnosť.

„Ehm, ehm.“ - odkašľal si niekto.

Ani som nemusela hádať, kto to je.

„Riley!“ - povedali sme obaja a otočili sa smerom, kde stála.

Mala ruky vbok a keby mohla, tak jej pohľad by iste vraždil. Bola opretá o chladničku, nohy prekrížené.

„Prepáčte, že ruším tieto veľmi romantické chvíľky, ale Eliot, musím si od teba na chvíľu požičať Minie. Vrátim v neporušenom stave, sľubujem!“ - vyhrklo z nej.

Pozrela som sa na Eliota.

„Aj tak musím dokončiť toto jedlo. Takže... nech sa Min rozhodne sama. Buď mi pomôže, alebo pôjde s tebou.“ - ešte stále sa na mňa pozeral a žmurkol na mňa.

Mne sa nikde nechcelo, najradšej by som pri ňom zostala až do konca služby.

„Och Min, nezabudni na VŠČ!“ - pripomenula mi, no ja som nemala šajnu, o čom točí.

No, toto je typická Riley.

„VŠČ?“ - nechápavo som sa na ňu pozrela.

„To budú hádam nejaké babské veci, čo? Alebo reči? Či som sa tentoraz sekol?“ - hádal Eliot.

„Nie, nesekol si sa, Eliot.“ - Riley nesúhlasne pokrútila hlavou.

„No, rozhodni sa už konečne!“

Naozaj som tu chcela zostať a pomôcť Eliotovi.

I keď by som ho možno viac rozptyľovala, ako mu pomohla. Ale ísť s Ri, to by bolo teda niečo!

Ísť s ňou, nieist’?

Ak zas spustí svoj dlhočizný monológ o hocikom v okolí, tak prisahám, že ju priškrťm! Niekedy je dosť ťažké vnímať ju a na každú blbosť odpovedať aspoň jednoslabičným slovom.

„Eliot, obávam sa, že to tu budeš musieť dovariť sám.“ - uškrnula sa na neho Riley, keď sa na mňa pozrela.

„Idem radšej s ňou. Vieš, že by nás aj tak stále otravovala a Morgan tu aj tak nie je! Takže som jediná.“

Morgan je ďalšia, ktorá tu pracuje. Je to vlastne moja teta.

„Hej, naozaj by bolo dobré, keby sme si pohli. VŠČ čaká.“

„Potom mi povedz, že kto to je, alebo bude, dobre?“ - šepol mi tak potichu, aby to Riley nemohla počuť.

Prikývla som a vybrala sa za ňou. Ešte som sa stihla otočiť a poslať Eliotovi vzdušný bozk.

Kráčali sme okolo viacerých chladničiek a mrazničiek. Nasledoval zástup umývačiek riadu a dlhého drezu. Drez bol vlastne uložený medzi pecami a mrazničkami, a tak zaplňal obrovský priestor medzi nimi. Riley ma viedla ešte aj za stenu, ktorá oddeľovala kuchyňu od jedálne. Podišla k jednej zo skriniek, otvorila ju a kľakla si k nej, aby našla to, čo pravdepodobne potrebovala.

„Tu máš!“ - hodila mi kuchársku čiapku a nejaký biely plášť, alebo ako to nazvať.

„Asi by som mala poprosiť kráľovnú Minie, aby si to obliekla, však?“

„Riley, čo máš za lubom? A čo znamenalo to VŠČ?“

„Veľmi sexi čašník. Neboj sa nič, čo by sa mi nepáčilo!“ - odvetila.

Vyvalila som na ňu oči a začala ľutovať, že som nezostala pri Eliotovi.

Na sto percent tam je Sebastian, a to sa nezaobíde bez tichého vyznávania lásky a opisu jeho prenádhornej tváre.

„No tak, obleč sa.“

Radšej som ju poslúchla a obliekla si to. Hneď ako som to mala na sebe, potiahla ma za ruku, otvorila dvere a vyšla k pultu, na ktorom bolo jedlo pre hostí. Rôzne šaláty, druhy syra, šunky, papriky... skratka všetko možné!

Hneď som zbadala aj Sebastiana. Stál presne v strede a sledoval jedáleň. V rukách za chrbtom držal podnos, pripravený kedykoľvek vyraziť k jednému zo stolov.

Riley vzdychla a celého si ho premeriavala.

„No nie je to kus chlapa?!“

„Hej je, ale je trošku pristarý, nie?“

„Bud' ticho a...“

Sebastian sa na nás pozrel. Úplne som cítila ako Ri stuhla a snažila sa naňho usmiať. Ale hneď sa odvrátila a vážne na mňa pozrela.

Tým mi dala najavo, že Sebastian vie, že sme tu.
Musí byť v siedmom nebi.

„Všimla si si, že v jedálni je Cassidy Lloydová?!“
- spýtala sa ma pošepky.

„Áno.“

„Sebastian na ňu hľadel akosi... pridlho, nezdalo sa ti? Ale ved' ona je len obyčajný hosť ako ktokoľvek iný, tak prečo by ho zaujímala nejaká taká ženská?!“ - rozčuľovala sa.

Nuž, Riley je žiarlivá, to sme zistili už veľmi dávno. Niet divu, že ju to vytočilo.

„Riley, upokoj sa. Však čo by ona zmohla? Jedna filmová hviezda...“

„No ved' práve! Pozri sa na jej úžasné, rovné, dokonalé hnedé vlasy. Ach, kiežby som ich mala také isté. A tie oči, ktoré sú desaťnásobne tmavšie než tie moje, a predsa sú úchvatné a nie príliš čierne! Sú tmavomodré a také magické. A tie jej červené, plné pery. Och, Min...“

„Sklapni, Riley!“ - okríkla som ju.

„Vážne by si mala prestať, ak niekomu, kto nás počuje, nechceš znechutiť jedlo.“ - ozval sa za nami Eliot.

Už druhýkrát za deň ma niekto vystrašil.

„Bu!“

„Čo máte všetci s tým bu?“ - otočila som sa a zbadala jeho totálne nechápavý výraz.

„Asi by bolo dobré pripomenúť, že skôr ako sme sa tu s Min zjavili, prežila jeden veľký šok. Bola som v izbe a ona otvorila dvere. Ja som sa len pozdravila slovom bu a ona zjačala. To je všetko, však, Minie?“

Eliot sa len uškrnul, no ja som nad tým len nesúhlasne pokrútila hlavou.

„Nebolo to od teba bohvieaké super, Ri!“ - pripomenula som jej.

„Teda nie pre mňa. Vieš, ako som sa zľakla?“

„Ale ja som sa bavila.“ - namietla.

„Fajn, to by stačilo. Keď je už reč o Cassidy, pozrite sa k jej stolu, prosím.“ - prerušil nás Eliot a hlavou kývol smerom, ktorým sedela.

Riley sa v momente otočila, no ja som sa stále pozerala do tváre Eliota. Pozeral sa tiež tým smerom, no niečo na jeho výraze bolo zvláštne. Donútila som sa obzrieť. Zbadala som Cassidy ako sa zvodne usmieva na Sebastiana. On jej bral zo stola tanier a pohár s fľašou vína, ktorú tam iste priniesol práve on pred malou chvíľou. Cassidy mu naznačila, aby sa k nej sklonil. Jasne som badala, že mu niečo šepká.

„Prečo sa s ním baví?“ - zasyčala Riley.

„Hej, Sebastian vie čo robí. Určite by si nezačal nič s host'om, to mi ver.“

„No... keď to tak vieš, tak asi sa poznáte. Mohol by si mi od neho vypýtať podpis a telefónne číslo? Ďakujem!“ - poznamenala.

Znelo to dosť naštvane. Sebastian sa už vracal späť. Prešiel okolo dlhého stola s nápojmi a cereáliami od výmyslu sveta. Riley odišla späť do kuchyne, no ja som tam ostala, pretože Sebastiana iste dosť rozhodilo to, čo mu povedala.

„Čo ti vravela?!“ - chcela som sa to spýtať ja, ale El ma predbehol.

Nesúhlasne pokrútil hlavou a mykol plecóm.

„Znelo to ako – Gratias. Redibo post te. Naozaj netuším, čo to znamená.“

„A v akom to je vlastne jazyku?“

„Nikdy som nič také nepočul.“ - odvetil Sebastian.

„A ani v tom jazyku. Tu máš prosím, umy to!“ - podal Eliotovi tácku a usmial sa.

„Neznelo to gratias ako ďakujem, neviem, ale mne to veľmi pripomína to slovo.“ - ozvala som sa a spýtavo sa na nich pozrela.

„Och, kde je Riley. Možno, že sa stane náhoda, osvieti ju a bude vedieť, čo to znamená?“ - navrhla som.

„Nie, pochybujem, že to ona bude vedieť. Nevie ani španielčinu, ledva zvláda angličtinu. Naozaj pochybujem o tom, že to bude vedieť. A čo tvoja matka, Eliot?“

Nesúhlasne zamrmal a povzdychol si.

„Tak nič.“

„Možno to nebolo nič podstatné!“ - vyhlásila napokon Riley a vytrčila hlavu spoza dverí.

Myslím, že mala pravdu. Nuž, ak to bolo nejaké dôležité, tak sa to čoskoro dozvieme.

3. kapitola

„Hmmm. Zajtra by sme mohli niekde zájsť. Teda až po práci. Čo ty na to, Min? Dlho sme boli bez seba. Škola nás zamestnáva až príliš, nezdá sa ti?“

- spýtal sa Eliot.

V jeho náručí som sa cítila tak bezpečne a vynikajúco. Zdvihla som hlavu a naše pohľady sa stretli.

„Zajtra je piatok, takže by to aj šlo. Ale nemáš náhodou po škole tréning? A áno, so školou máš úplnú pravdu. Samé testy a tak ďalej. Už ma to nebaví.“ - vzdychla som a on ma len pevnejšie objal.

„Už nech je voľno.“

„Zlatko, neboj sa, my to zvládneme.“

„A ako to je teda s tým zajtrajším tréningom?“ - pripomenula som mu.

„Oh, no... áno, o piatej by som tu mal byť, o pol deviatej nám to tu končí, takže potom by sme mohli ísť do kina. Čo ty na to?“

„To nie je zlý nápad. A keď sme ešte len pri nápadoch, tak čo tak zájsť na film dnes k nám? Naši nie sú doma, šli ku známym, ale kde, to už neviem. A vraj sa vrátia až zajtra večer. Tak čo?“ Eliot sa na mňa usmial a postavil ma späť na zem. Taktiež vstal zo stoličky a pohladil ma po tvári.

„Áno, to by šlo. Zajtra sa neučíte ani vy, však?“ Čože? Oni sa neučia? To má byť akože nejaký vtip?

„Vy sa neučíte?!“

„Športový deň.“ - mykol plecom.

„Ach. Tak teda. Celkom som na to zabudla.

Ďakujem, že si mi to pripomenul. Teším sa na to.“

Áno, šport som milovala. Ale len dovtedy, pokiaľ sa mi nestalo niečo vážne. Preto sa riadila heslom – športom k trvalej invalidite.

Neraz sa mi stalo, že som pri behu nešťastne stúpila, a potom som nemohla poriadne došliapnuť, pretože ma to neskutočne bolelo. Alebo boli aj také úrazy, pri ktorých tiekla krv. Au a fuj! Neznášala som pohľad na krv a aj jej pach. Z toho mi občas prišlo nevoľno.

„To som rád, že sa tešíš.“

„No tak teda čo? Prídeš?“

„Lákavá ponuka, veľmi lákavá ponuka, keďže má dnes Beccy oslavu. Pätnáste narodeniny. Kto by to bol povedal, že tá večná otrava bude mať niekedy toľko?! Taktiež naši nie sú doma a ja som bol poverený strážiť tú párty. Ale myslím, že ak by som sa na pár minút vzdialil od domu, bolo by to len dobré.“

Beccy, alebo skôr Rebecca, je Eliotova mladšia sestra.

„Tak prídem ja k tebe. Predpokladám, že aspoň tvoja izba bude voľná.“ - zasmiala som sa.

„Ty si naozaj myslíš, že to bude dobrý nápad?
Nenecháme to predsa len na piatok. Alebo... aha,
jasné, si sama doma. Kto by chcel cez noc ostať
sám, však?“ - pozrel sa na mňa a oči mu
zažiarili.

Takmer to bolo doslovné!

„Nemám tu ale auto.“ - povzdychol si.

„To nevadí. Ja tu mám svoje. Môžem si ísť vziať
domov potrebné veci, vyrabovať poličku s DVD.
Cestou k vám sa môžeme stavať v obchode na
pukance...“ - chcela som ešte pokračovať, ale
Eliot ma prerušil tým, že mi zakryl ústa.

Zamračila som sa na neho.

„Riley má na teba zjavne zlý vplyv.“

„Ak ide o ukecanosť, tak u mňa sa to neprejaví
nikdy, tým som si istá!“

„Dobre, ale obchod môžeme vynechať.“

Pochybujem, že Beccy bude niečo chýbať,
pretože vykúpila takmer polovicu supermarketu.“

„Platí, už sa teším.“ - povedala som a podišla k nemu.

„Hej, ľudia, kto ste tu?!“ - skríkla Riley.

Vzdychla som a El sa zasmial. Riley nám nedá pokoj asi nikdy.

„Som naozaj zvedavý, aký má zas problém. Ale asi to nebude nič podstatné. Ozaj, čo to bolo to VŠČ?“

„Veľmi sexi...“

„Opovážiš sa to dopovedať, Minie!“ - varovala ma.

Ak by jej pohľad mohol vraždiť, pravdepodobne by som už bola mŕtva.

„... čašník.“ - naznačila som Eliotovi perami tak, aby ma Riley nezbadala.

„Sebastian.“ - zasmial sa.

Prikývla som. Kedy Riley pochopí, že Sebastian je takmer o desať rokov starší ako ona? Bola by som rada, keby si našla nejakého poriadneho chalana zo školy. A nie tohto... čašníka!

Nemôžem však poprieť to, že je sexi. Ale ja mám na rozdiel od Riley rozumu viac. Teda dúfam, pretože ak nie, tak bohvie, čo sa vyklúje z Eliota. Nad tým som sa musela len zasmiať. El je predsa úplne normálny chalan, ktorého milujem!

„Veď počkaj, Min! A Agnes ťa volá na recepciu, hneď. Vraj potrebuje dať do poriadku jednu VIP izbu.“

„Cassidy Lloydová odišla hneď po tom, ako opustila jedáleň.“ - dodal Eliot.

Vyvalila som na nich oči. Ako to vedia, keď El bol po celý čas tu? Alebo žeby Riley mala nejaké schopnosti, ako mu doručila do hlavy svoje myšlienky? Alebo nie Riley, ale Agnes, ktorá má na starosti hostí?! Alebo som nevšímavá a šibe mi.

„Ako to viete?“ - vyhrŕklo zo mňa.

„Dnes si predsa meškala, mali sme menšiu poradu. To preto si Riley vzala tvoju izbu a ja zas tú, ktorú mala mať ona. Naozaj sa nestalo nič dôležité. Ale vieme aj to, že slečna Lloydová mala dnes odísť.“

Tak toto je fakt super. Nielenže neviem o porade, ktorú sme nemali už dosť dlho, ale oni mi to tajili?! Čo sa tu do pekla so všetkými deje? Akoby mal každý nejaké tajomstvo, ktoré nemôže prezradiť. Tajomstvo... veľmi vtipné! Tu nikto nemá tajomstvá. Alebo áno?

„Prečo som nevedela o porade?“ - opýtala som sa a pri tom sa snažila ovládnuť svoj hnev.

Toto sa nestáva tak často.

„Ani my sme o tom nevedeli. Stalo sa len to, že sa poprehadzovali služby. Ale tvoje zostali nezmenené, naozaj. Preto teraz chce Agnes, aby si šla dolu. Teda... hlavne ty. Eliot, ty si pohni, ak dnes chcete vôbec vytrčiť päty z Mystery.“

„Počkám ťa pri aute, El. Iste máš veľa roboty. A nechcem naštvať tvoju mamu. Ved' vieš.“ - zasmiala som sa.

„Tá má dnes nočnú službu.“ - šepol Eliot.
Agnes mi len vysvetlila to, že Morgan si vymení vo štvrtok a v piatok izby s Riley.

Vraj už nechce byť na treťom poschodí, odkedy má pocit, že ju tam niekto sleduje. Takže odteraz na poschodí mágie nebudem mať jediná ten divný pocit, že tam je niečo strašidelné. To strašidelné tam aj bude! Mám na mysli Riley a jej neustále hundranie, klebetenie... Už sa neviem dočkať ako jej dnešok vrátim. Predsa len, strašenie ľudí by mohlo byť trestné! A čo keby som do tej izby nevstúpila ja, ale nejaký hosť? No koniec!

Vošla som do skladu, kde je jedna miestnosť vyhradená pre personál. Sú tam dve pohovky uložené oproti sebe, medzi ktorými je nízky stôl bielej farby. Vlastne aj pohovky sú z umelej bielej kože, takže to tu je celkom pekné. V kúte tejto izby je lampa, ktorá je takmer vždy zasvietená, pretože tu je tma.

Posadila som sa na kraj pohovky a unavené si vzdychla.

Nič sa mi nechcelo, nevládala som sa ani pohnúť.

Oprela som sa a zatvorila oči.

„Min.“ - šepol nádherný hlas hneď vedľa mojej tváre.

Bol to Eliot. Cítila som, že ma drží za plecía a...

a snaží sa ma zobudiť. Otvorila som oči.

V momente som bola na nohách a pozerala sa naňho.

„Šiel som okolo a uvidel ťa, ako tu ležíš. Myslel som si, že sa ti niečo stalo.“

„Ja som zaspala? Áno, asi sa mi tu fakt podarilo zaspať. Nevedela som, čo mám robiť, Agnes mi nepovedala, čo mám robiť.“

Nebola to tak celkom pravda. Nie, že som nemala čo robiť, ale Agnes som sa ani na to nepýtala a nespomínala, že by bolo treba s niečím pomôcť.

„Nuž, aj tak si dnes vyzerala ospalo. Na chvíľu si si zdriemla. To nevadí.“ - Eliot sa vážne tváril tak, že je to normálne, no mne to prišlo trápne.

Ak by sa o tom dozvedela Agnes alebo pán Newton, možno by som mala po práci.

„No, tak to asi vyzerá, keď sa niekto doma poriadne nevyspí a ponocuje pri televízii s pukancami pri sebe.“ - odvetila som, na čom sa El len uškrnul.

„Koľko je už hodín?“

„O desať minút končíme.“

„Čože?! To si ma tu nikto nevšimol? Och, to už aby som sa šla prezliecť, nech môžeme čím skôr vyraziť.“

Usmial sa a urobil krok ku mne. Sklonil hlavu.

„Teším sa...“ - vydýchol a na malú chvíľu spojil naše pery.

Aj tento jemný dotyk spôsobil to, že sa mi zatočila hlava. Byť pri Eliotovi proste bolo niečo úžasné.

„Ako keby ja nie, El.“ - povedala som, keď sa odo mňa odtiahol.

„Ja si pôjdem vziať svoje veci, takže sa o chvíľku stretneme na parkovisku.“

Spolu sme vyšli ku skrinkám, ktoré sú určené pre personál. Všimla som si, že pri druhých dverách, ktoré tiež vedú do našich šatní, stojí Morgan a telefonuje. Už-už som mala v pláne ju pozdraviť, ale nechcela som ju rušiť, tak som to nechala tak.

Morgan Jeffersonová je jedna úžasná osoba, ktorú mám veľmi rada. Ako som zistila len nedávno, je to moja teta. Vraj to vedela dlho, no mne nič nepovedala. Ktovie, dokedy si to chcela nechať pre seba. Morgan mala blond vlasy znovu rozpustené a padali jej na plecia. Bola opretá o stenu a niečo vysvetľovala. To som spoznala podľa toho, že jednou rukou mávala vo vzduchu. Nechala som ju tak, veď pozdraviť ju môžem aj neskôr. Dala som si dolu tričko s logom hotela Mystery, kravatu a na miesto nich som si obliekla modrú bundu.

Ešte som sa prezula, vzala kabelku a vybrala sa na parkovisko. Cestou som si znovu uvedomila, že táto miestnosť mi pripomína školské šatne.

„Beccy a jej priatelia obsadili obývačku i kuchyňu... ale televízor mám aj vo svojej izbe.“

- povedal Eliot, keď som parkovala pred jeho domom.

„Dúfam, že tam bude aj prehrávač na DVD-čka.“

„Hmm, nesvieti sa náhodou aj v tvojej izbe?“ - zasmiala som sa, pozerajúc z auta na dom.

Ihned' sa tam pozrel. Keď zistil, že som si z neho vystrelila, pozrel sa na mňa.

„Minie!“ - skríkol so smiechom.

„Musela som si rypnúť.“

Vyšli sme po schodoch, a potom mi Eliot otvoril dvere. Venovala som mu vďačný úsmev, lebo naozaj neviem, ako by som ich otvorila a pridržala sama, keďže som v rukách držala svoju kabelku a školskú tašku. Keď som vošla do predsieni, započula som hlasnú hudbu.

„Beccy.“ - povedal El a prevrátil pri tom očami. Hudba, ktorá bola pustená naplno, mi pripomínala nejakú známu pieseň. Možno remix...

„Prepáč, ale nemyslím si, že si bol iný, keď si prechádzal pubertou.“ - a štuchla som ho laktom.

„No dovoľ. Ja som pokojnej povahy, nepotreboval som ju narúšať technom alebo niečím podobným, zlatko!“

Školskú tašku som si položila k botníku a vyšla do Eliotovej izby.

„Dáš si niečo na pitie?“ - zakričal na mňa z dolného poschodia.

„Ďakujem, neprosím.“

Otvorila som dvere na izbe, zasvietila a zostala v nich prekvapene stáť. Toto že je izba, v ktorej býva chalan? Naľavo bola posteľ, na ktorej perina farby nebeskej modrej bola poskladaná a pekne uložená na kraji.

Tým sa vlastne vytvorilo kreslo, keďže perina bola pri stene. Pri posteli stál nočný stolík, na ktorom bol malý budík a vreckovky. Písací stôl stál zas na opačnej strane izby. Na ňom bol notebook a nejaké perá. Na kraji bol kalendár, v ktorom bolo niečo poznačené, samozrejme, Eliotovým písmom. Rohová skriňa zaberala celý pravý kút pri okne. Vedľa nej bola nízka polička, na ktorej bol televízor.

„Koho hľadáš? Pretože tu nikto nie je.“ - ozval sa zrazu spoza mňa Eliot.

„Nie, nikoho nehľadám. Len ma prekvapila tvoja izba.“

„Nerobil som žiadnu úpravu od tvojej poslednej návštevy, Minie.“

„To viem, ale u chalanov zvyčajne nebýva izba uprataná.“ - povedala som.

„Aha, no... trošku som sa nudil, vieš...“

Zasmiala som sa.

„Budem si musieť zvyknúť na to, že si poriadkumilovné stvorenie.“

Prikývol a usmial sa. Milovala som jeho úsmev. Bol taký krásny a nikdy som ho nemala dosť.

Eliot ma objal okolo pása a viedol k posteli.

V druhej ruke držal miskú s pukancami.

„Tak, čo? Aký film si doma našla?“ - spýtal sa, keď položil miskú na nočný stolík.

Popravde, ani som nevedela, čo som vzala.

Vytiahla som z tašky kopu dévédéčiek a ukázala na ne, nech si niečo vyberie.

„Uff.“ - vzdychol, keď sa na to pozrel.

„No čo, tak som mala zásobu.“ - odvetila som a posadila sa na posteľ.

„Turista? Čo je to za film?“ - opýtal sa s DVD v ruke.

„Ešte som ho nevidela, no vraj je dobrý. Mal by tam hrať Johny Deep a Angelina Jolie, takže si myslím, že bude skvelý.“

„Sú to dokonalí herci.“ - dodala som v duchu.

„Môže byť.“ - povedal a šiel zapnúť televízor. O malú chvíľu som už ležala pri Eliotovi, ktorý pravdepodobne film ani nevnímal. Vždy, keď som sa naňho kútikom oka pozrela, hľadel na mňa. Sem-tam som jeho ruku pocítila na svojej ruke alebo vo vlasoch. Ani neviem kedy, no začali mi príšerne klipkať oči a mne nezostávalo nič iné, než sa únave úplne poddať. Jediné, čo si pamätám, bol Eliotov tichý smiech.

---...---

Bežala som po lúke posiatej kvetmi. Bola mi zima, no vnímala som to len okrajovo. Na sebe som mala šaty na ramienka, ktoré mi siahali len po kolená. Na nohách som mala krásne topánky farby snehu. Dokonale splývali s mojou bledou pokožkou a zemou podo mnou, ktorá bola pokrytá snehom. Odtiaľ šiel ten chlad!

„Nehľadaj Minie, nehľadaj...“ - tento zamatový hlas sa ozýval zo všetkých strán ako ozvena.

„Nepýtaj sa, nehľadaj, nepýtaj sa...Aj tak nedostaneš odpoveď.“

„Vzdaj sa Minie, vzdaj sa!“

„Nemáš šancu zachrániť ho!“ - teraz sa hlas ozval tesne pri mne, priamo za mnou.

Ostro som vydýchla a prudko sa otočila. Nikto tam však nebol.

„Koho zachrániť? Nikoho nemám v pláne niekde zachraňovať!“ - vykrikla som.

Tie slová boli akoby z obláčika, ktorý mi práve vyšiel z úst. Zvuk sa tu ozýval zo všetkých strán.

Ak niekto niečo povedal, zdvojnásobilo sa to.

Nedalo sa určiť, ktorým smerom sa mám pozrieť, aby som zbadala to, čo vydalo zvuk.

„Gratias. Redibo post te.“ - šepol ženský hlas.

Tie slová predsa povedala Cassidy Lloydová Sebastianovi! Je to nejaký vtip?

„Čo to znamená? Je to nejaké poďakovanie?!“

„Áno, jedno slovo znamená vďaku, ale to druhé je varovanie.“

„Varovanie pred čím?“ - spýtala som sa a snažila sa zistiť, odkiaľ ide ten hlas.

Komu vlastne patrí? Je tu so mnou ešte niekto?

„Že si po nich prídem! Aj po tvoju lásku!“ - zasmiala sa.

„A nebude jediný.“

---...---

„Nie!“ - vykrikla som.

Posadila som sa na posteľ a takmer narazila do Eliota.

„Prepáč, snažil som sa ťa zobudiť.“

V izbe už bolo svetlo, takže pravdepodobne je ráno a treba sa chystať do školy.

„Strašne si sa prehadzovala, a tak som si myslel, že máš zlé sny.“

„Eliot!“ - vzdychla som, keď som si uvedomila, že to bol len sen.

Len sen a nič viac.

4. kapitola

„Minie, čo sa deje?!“ - z hlboka som sa nadýchla a uvedomila si, že sa ešte stále chvejem. To ten sen. Sen, v ktorom som sa dozvedela význam slov! Ale mohol to byť len jeden úplne bezvýznamný sen. Možno, že to nie je pravda. Nevieť ani to, v akom jazyku to vlastne je. Otvorila som ústa, že niečo poviem, ale hneď som ich zatvorila. Čo by som povedala Eliotovi? Že Cassidy povedala presne tieto slová? Možno, že to bola len náhoda, že sa mi o tom snívalo. Myslím, že význam tých slov bude úplne iný. Že si Cassidy príde po moju lásku? Nie, nie, to naozaj nebude ono. Nemá dôvod na to, aby si prišla po neho.

Ale v mojom sne spomínala, že si príde po nich; povedala to predsa Sebastianovi... Že by sa to vzťahovalo aj naňho? Ale ved' dodala, že aj po moju lásku. Ak sa čo i len dotkne jedného z nich...

„Nočná mora, Eliot.“ - šepala som.

„Ou!“ - objal ma.

„Neboj sa, už je dobre.“

„Počúvaj ma. Nemohli tie slová, ktoré povedala Cassidy, znamenať niečo v tomto zmysle, *prídem si po vás?*“ - spýtala som sa ho a zatvorila oči.

„Nie, určite nie. Snívalo sa ti niečo o tom?“

„Áno. Vraj si po teba príde... po moju lásku.“ - zopakovala som to, čo povedala.

„Ach, Min, prosím ťa! Neboj sa, Cassidy už predsa odišla.“

„Ale môže sa vrátiť!“ - skočila som mu do reči. Objal ma ešte tuhšie.

„Len sen... bol to len sen. Nič také sa nestane.“

„Sľubuješ?“

„Pravdaže.“ - vtisol mi bozk do vlasov
a odtiahol sa odo mňa.

„Milujem ťa, nikdy by som ťa neopustil.“

„Tiež ťa milujem, El.“

Dlhšie sa na mňa zahľadel, a potom sa pousmial.
Využil to, že ma ešte stále mal vo svojom náručí
na to, aby sa so mnou zvalil späť do postele.

Ležal nado mnou a úsmev z pier mu ešte stále
nezmizol. Pohladil ma po líci. Priblížil sa k mojej
tvári a spojil naše pery. Objala som ho okolo
ramien a tlačila k sebe ešte bližšie. Ach, keby sme
dnes do školy nemuseli ísť...

Zrazu sa otvorili dvere na Eliotovej izbe.

„Úuups.“ - povedala Beccy.

Eliot len nesúhlasne pokrútil hlavou, no neotočil
sa, aby jej niečo povedal. Uškrnula som sa.

Beccy aj tak hneď odišla.

Vyučovanie prebehlo celkom dobre a bez
zranení, chvalabohu! Ale celý čas som musela
myslieť na ten hlúpy sen.

Akoby sa to vlastne mohlo stať? Prečo práve Eliot a Cassidy? Nakoniec som však dospela k jedinému záveru: Cassidy odišla a už sa viac nevráti. Eliotovi nič nehrozí a bodka.

„Minie! Minie!“ - kričala Riley a utekala za mnou.

„Čo by si rada?“

„Nejaký hosť má prísť, a tak Agnes nariadila prichystať izbu na treťom poschodí.“

„Medzi poslala nás a poslala ma je obrovský rozdiel, Riley!“ - odvetila som sa a ďalej kráčala do kuchyne.

Chcela som ísť k Eliotovi. A pre mňa, za mňa... bolo mi jedno, že ma sem nikto neposlal. A zdá sa mi, či Agnes tu aj spí? Mala predsa nočnú službu, čo by dávalo dokopy dvadsaťštyri hodín, ak počítame aj včerajšok. To je nemožné!

„Viem, viem. Prosím ťa, nemohla by si ísť so mnou, prosím, prosím!“

„Máš pravdu, nemohla by som. Potrebujem zájsť za Eliotom.“

Vzdychla a ja som si mohla domyslieť jej pohľad, ktorý by hovoril za všetko. Teda jej názor na našu lásku. No... radšej nekomentujem jej Sebastiana.

„Dohodneme sa takto, Minie! Pôjdeš za ním, no len na malú chvíľku. Potom pôjdeš pomôcť mne, a keď sa tak stane a izba bude hotová, dám ti pokoj. Och, Sebastian je tu aj dnes, však?“

Nervózne som sa na ňu pozrela a pridala do kroku. Chcela som vojsť do kuchyne, no po otvorení hlavných dvier som zostala stáť. Niečo mi tu nesedelo!

„No tak, pod’!“ - zhlboka som sa nadýchla a do nosa mi udrela známa vôňa.

„Riley, necítiš nič?“ - spýtala som sa jej a znovu sa zhlboka nadýchla.

Toto nie je tá typická vôňa tejto kuchyne.

Väčšinou tu vonia štiplavé korenie alebo niečo vyprážené, či prihorené. Ale teraz to tu bolo cítiť akosi... sladko. A plyn! Naozaj tu bol cítiť plyn!

„Plyn!“ - skríkla som.

Zbadala som Eliota ako stojí pri jednom stole a niečo krája a mieša. Práve si bral do ruky papriku a chystal sa ju nakrájať, keď v tom sa nám naše pohľady stretli.

Ihned' položil na drez nôž, ktorý držal v ruke a papriku nechal na podložne na krájanie. Usmial sa na mňa. Utrel si ruky do zástery a vykročil ku mne. Priložil si k tvári ruku a odkašľal si. Naozaj tu začínalo byť až nechutne dusno.

Zrazu som na tvári pocítila neznesiteľnú horúčavu. Začali ma štipať oči, preto som ich musela na chvíľu privrieť.

„Nie, to nemôžem! Nemôžem nechať Eliota bez dozoru ani sekundu. Nie dnes! Čo ak Cassidy mala pravdu?“

Keď som ich chcela konečne otvoriť, niečo ma zrazilo k zemi a pritlačilo k stene. Bolo počuť, ako by niečo strelilo.

„Eliot, kde je Eliot? A čo Riley? Prečo tu nikto nie je?“

Chcela som sa nadýchnuť, ale v miestnosti bolo príliš dusno a príliš horúco na to, aby som tak urobila.

Zaprela som sa a pokúsila sa postaviť. Oprela som sa o stenu a zalapala po dychu. Riley bola vedľa mňa, tak prečo zmizla? Žeby stihla utiecť pred tým ako to tu... vybuchlo? A čo Eliot?

„Toto nie je možné! Čo sa to vlastne deje? Kde sú všetci?“ - v hlave som pocítila ostrú bolesť a zatmelo sa mi pred očami.

„Min, preber sa, prosím!“ - kričal niekto a začal so mnou triasť, na tvári som cítila niečo chladné a mokré.

Pootvorila som oči a zbadala nejakú postavu. Pomaly som začala rozoznávať jej obrysy. Bol to Sebastian.

„Čo sa stalo?“ - vykrikla som a chcela sa posadiť, no jeho ruky mi v tom zabránili.

„Lež, o chvíľu tu budú ďalší záchranári a odvezú ťa do nemocnice. Veľmi si si udrela hlavu a pravdepodobne máš pár zlomenín.“

Ako to povedal, pocítila som bolesť v hlave, no inde nie. Žiadna zlomenina, som si tým istá, pretože si cítim každú časť tela.

„Nie. Kde je Eliot? A Riley? Čo sa s nimi stalo?“

„Čšš, neboj sa.“

Konečne som sa s jeho pomocou posadila. Ležala som na jednej z pohoviek na chodbe. Obzrela som sa a prekvapene vydýchla. Tam, kde bola pred chvíľou jedáleň s kuchyňou, bola len nejaká miestnosť bez okien a celá zahalená do čierneho prachu.

„Eliot!“ - vzlykla som.

A postavila sa. Mala som v pláne rozbehnúť sa tam a nájsť ho. Nemôže sa mu nič stať! Nemôže byť mŕtvy!

„Nie, nesmieš tam ísť.“

„Kde je? A čo Riley?“

„Riley je v bezvedomí, je pri nej Morgan. Bude v poriadku, ale Eliot. On...“

„On čo?“

„Neviem, nebol tam, keď odtiaľ vynášali ranených. Aspoň ja som si to nevšimol.“

5. kapitola

Odmietala som to prijať. Eliot je tým pádom mŕtvy? Alebo len jednoducho zmizol? To nie je možné, nemôže to byť pravda. Ale ako by preboha zmizol v tom výbuchu? To je nemožné... Sebastian sa odo mňa odtiahol.

„Krv ti z rany na hlave už našťastie prestala tiecť.“

„Ďakujem.“ - vzlykla som.

„Bude dobre.“ - povedal a pohladil ma po tvári. Pozrela som sa mu do jeho úprimných, hnedých očí. Taktiež v nich mal obrovskú bolesť. Predsa len. Eliot je, a možno, že už bol jeho priateľ.

Znova ma prepadol pocit straty, prázdnoty a obrovskej bolesti. Akoby mi srdce niekto vyrval priamo z tela. A naozaj by mi už ani nechýbalo...

Ak tu nie je Eliot, nemá cenu žiť a trápiť sa na tomto svete bez mojej lásky.

„Nie, Sebastian, nebude...”

„Nemysli na to. Snaž sa zabudnúť alebo čo.

Možno som si len nevšimol ako ho vynášajú a už je v nemocnici. Nerob si pre to ťažkú hlavu.

Potrebuješ sa teraz zotaviť, Minie!”

„Ako môžeš niečo také povedať! Sebastian, ty nemáš svoju lásku, ktorá ti zrazu z ničoho nič zmizla!” - skríkla som.

Rukami som sa pevne chytila operadiel na pohovke a zhlboka sa nadýchla.

„Mýliš sa.” - šepol.

„Čo, prosím?”

„Povedal som, že sa s tou láskou mýliš. Mám niekoho, na kom mi veľmi záleží. A nechcel by som ju stratiť.”

Tak to je naozaj skvelé. Nielen, že sa tu rozkrikujem po jednom dobrom človekovi, ktorý vlastne za nič nemôže, ale ešte ho aj obviňujem z úplne sprostých vecí! Niečo so mnou nie je v poriadku.

„Prepáč mi to. Ja... ja už neviem, čo hovorím.“

„Viem, čo prežívaš.“

Už som mu chcela vykriknúť, že nie! Že nevie, čo prežívam a koľko pocitov sa vo mne mieša.

A že prevláda len tá otrasná nálada. Ale včas som si stihla uvedomiť, že takto by som sa s ním len zbytočne hádala, a to nechcem.

Pozrela som sa na Morgan. Kľáčala pri druhej pohovke a niečo hovorila Damienovi. Dam je mimochodom, jej priateľ. Myslím, že už nepotrvá dlho a požiada ju o ruku. Dobre ich oboch poznám a viem aj to, že sa milujú už niekoľko rokov. Tuším, že už od strednej!

Teraz boli pri Riley. Chcela som zistiť, ako na tom je. Ale pochybujem, že by mi to Sebastian dovolil.

„Tí záchranári a nemocnica je nutná?“ - spýtala som sa, keď som zbadala nejakých dvoch mužov, ktorí mali namierené priamo k nám.

„Tlaková vlna ťa odhodila do steny a máš rozbitú hlavu. Ale ako vidím, si pri zmysloch. Nemyslím, že je to potrebné, ale nevyhnutné!“ - zasmial sa.

„Veľmi vtipné!“

„Daj na mňa.“

Prikýva som. Ak mu šlo o zlepšenie nálady, má u mňa hneď desať bodov. Aspoň na zlomok sekundy ma prinútil myslieť na niečo iné, než na Eliota.

„Je ranená?“ - spýtal sa jeden z nich a zložil vedľa mňa tašku, v ktorej mal iste rôzne obvazy a leukoplasty... a...ktovie, čo všetko ešte.

Lepšie na to nemyslieť.

„Bola pri výbuchu. Nemyslím si ale, že to je niečo vážne. Udrela sa len do hlavy a pamätá sa na všetko.“ - povedal a prísne sa na mňa pozrel.

Že by to znamenalo to, aby som pritakala?

„Áno, som v poriadku. Len ma trošku bolí hlava.“

Ešte som sa pokúsila o úsmev, no nie som si istá, čo z toho nakoniec vzniklo. Jeden zo záchranárov si vzal do ruky malú baterku a pristúpil ku mne. Zasvietil mi do očí. Bolo to ostré a nepríjemné svetlo.

„Ehm... tak dobre. Keby sa vám točila hlava, povedzte to niekomu. Nemyslím, že by ste mali vážne zranenia. V nemocnici máme už plno.“

„Postarám sa o to.“ - dodal Sebastian a pozrel sa mu priamo do očí.

Alebo ho nejako prinútil pozrieť sa mu do očí? Zvláštne, čo sa tu deje...

„Pomôžem ti dostať ťa na prízemie. Dali vedieť tvojmu otcovi, čo sa stalo.“ - oznámil mi Sebastian.

„Ak dnes nezošedievie, tak v najbližšej dobe sa to určite stane.“ - zasmiala som sa aj cez tie slzy, ktoré som nemohla zastaviť.

„Prečo by malo?“

„Čo ty vieš.“

Naozaj som začínala veriť tomu snu. Cassidy sa musela dostať späť do hotela, aby ho uniesla. Ale stále v kútiku duše dúfam, že to tak nie je. Že už je v nemocnici... a hlavne v poriadku. Naozaj by som nezniesla ani len predstavu, že by sa mu stalo niečo vážne!

„Viem toho viac ako ty, Minie.“ - rukou som si zotrela slzy z tváre a dovolila Sebastianovi, nech ma vedie po schodoch.

Kráčali sme pomaly a mlčky. Nikto nechcel ďalej rozoberať to, čo sa stalo. Bola som za to Sebastianovi vdáčná. Aspoň som si mohla v pokoji premyslieť to, či mu mám povedať o Cassidy. Predsa... bol to práve on, komu to povedala. Nebyť jeho, tak by som sa aspoň nesnažila Eliota chrániť.

Zbabrala som to. Eliota uniesla Cassidy a v sne mi odkázala, nech sa ho nepokúšam nájsť. Ale ja odmietam žiť na tomto svete bez neho.

Som si istá, že nie je v nemocnici!

Ale mám to niekomu povedať? Však dotyčný si o mne pomyslí, že som zrelá na liečenie k psychiatrovi. Ale ako dokázať Cassidy Lloydovej vinu? To sa nedá. Ona je predsa niekde na inom kontinente... možno, že ešte v tomto štáte. Môže byť kdekol'vek.

Ale aj tak mám za to vinu ja, len ja a nikto iný. Varovala som Eliota, no neveril mi. Mala som byť presvedčivejšia a donútiť ho tráviť celý deň so mnou!

„Minie, môžeš mi prosím ťa povedať na čo tak myslíš a pri tom tak vraštíš čelom? Alebo ťa niečo bolí?“ - spýtal sa Sebastian.

„Je mi dobre.“ - odsekla som a pre istotu sa na neho ani nepozrela.

Vedela som, že ak by som sa mu pozrela do očí, všetko by som mu prezradila. Bolo by to ako kúzlo... Nie, že by ma Seb nejako pritáhoval, to nie. Ale tie jeho oči zo mňa vždy vytiahnu pravdu.

Akoby mi nimi pozeral až do hĺbky duše. A to nehovorím o Riley. V tomto sú si takí podobní! „Neviem, neviem, Minie. Niečo ťa trápi. Ak je to niečo s Eliotom, tak ver, že bude v poriadku.“

„Nie, nemôžem veriť, že to bude v poriadku. Čo to nechápe?“ - pomyslela som si.

A nebol Sebastian pri tom výbuchu? Nebol aj on v kuchyni? Podľa Riley áno, tak prečo je tu a bez jediného škrabnutia? Absolútne nič mu nie je, zatiaľ čo ja som bola len vo dverách a ešte stále sa celá trasiem a som v šoku.

„Sebastian, prosím...“ - zhlboka som sa nadýchla a pokračovala.

„Nechaj to tak. Ja potrebujem čas na to, aby som začala dokonale vnímať veci okolo seba.“

Niečo zamrmľal. Znelo to ako bol by som radšej, keby nie.

Keď sme vyšli pred hotel, zhlboka som sa nadýchla. Konečne čerstvý vzduch. Bol síce zmiešaný s dymom, ale stále lepšie než vo vnútri.

Otočila som sa naskytol sa mi hrôzostrašný pohľad. Ľavej polovici druhého poschodia chýbala stena. Z pôvodnej jedálne sa ešte stále valil dym. Ruka mi vyletela k ústam a pokúšala som sa potlačiť zhíknutie. Hneď vedľa nás stálo hasičské auto. Pravdepodobne ich šéf im dával inštrukcie a pritom komicky rozhadzoval rukami. No on to tak asi nebral. Musela som sa poriadne udrieť do hlavy!

6. kapitola

Otec ma odviezol domov. Ľahla som si do postele bez toho, aby som sa prezlieka alebo umyla. Bola som úplne vyčerpaná. A ak by som mala povedať pravdu, nezáležalo mi na ničom. Snád' len na tom, aby Eliot bol v poriadku, nech je kdekoľvek. Zajtra by som mohla zájsť do nemocnice a zistiť, či tam náhodou nie je. Ale niečo mi stále našepkávalo, že tam aj tak nebude. Topánky som z nôh skopla na zem a poležiačky si vyzliekla mikinu. Natiahla som cez seba perinu a potichu vzlykla. V hlave mi nepríjemne búšilo. O malú chvíľu sa mi predsa podarilo zaspáť.

---...---

„Ako vám môžem pomôcť, mladá dáma?“

spýtala sa staršia žena na recepcii v nemocnici.

Možno to bola aj doktorka alebo sestrička, keďže bola celá v bielom. Červené vlasy mala stiahnuté v chvoste, hnedé oči upierala na mňa.

„Chcela by som sa spýtať na jedného pacienta.“

„Meno?“ - pristúpila k počítaču.

„Eliot Grump, pravdepodobne ho tu priviezli po včerašom výbuchu v hoteli Mystery.“ -

odpovedala som na jej otázku.

Žena, teda pani Gettyová, ako som zistila podľa menovky, naťukala do klávesnice Eliotovo meno a trpitel'sky vzdychla. Počítač je pravdepodobne straší, keď to tak dlho trvá! Snažila som sa upokojiť. Dúfam, že tu je a budem ho môcť navštíviť...

„Je mi to ľúto, ale žiadny Eliot Grump tu nie je.“

- ospravedlnila sa mi a trošku naznačila, že za mnou niekto stojí a čaká.

„A ani nebol.“

Mňa však už nezaujímal nič iné. Jej slová boli ako šipy do srdca. Toto nie! Prosím. Nemohla to byť Cassidy, kto ho uniesol. Možno ho aj zabila! Slzy si znova našli cestu, ako sa dostať na povrch. Aj keď som bola presvedčená, že ho tu nenájdem, prekvapilo ma to a slzám sa z nevysvetliteľných dôvodov nedalo zabrániť. Ale stále som cítila, že je so mnou.

Ako sa teraz dostanem k Eliotovi a Cassidy? Musím sa presvedčiť, že je v poriadku a že žije. Asi budem musieť zájsť za Sebastianom alebo Morgan a povedať im, čo sa stalo. A najlepšie by bolo vybaviť to hneď dnes alebo zajtra!

Zazvonil mi mobil. Keď som sa pozrela na mobil, pomyslela som si, že Morgan asi počuje moje myšlienky. Potešila som sa a prijala hovor.

„Ahoj, Min.“ - pozdravila.

„Morgan. Práve som na teba myslela...”

Potichu sa zasmiala a prerušila ma.

„Rada by som sa dnes s tebou stretla.”

„Aj ja, potrebujem ti niečo povedať. Morgan, si teraz v hoteli?“ - spýtala som sa a dúfala, že áno. Potrebujem, aby pri našom rozhovore bol aj Sebastian. Alebo aby ho aspoň upozornila na Cassidy. A nech si dáva pozor nielen on, ale aj Riley. A vlastne všetci, pretože je iste nebezpečná.

„Áno, deje sa niečo? Mám niekomu niečo odkázať?“

„Je tam Riley alebo Seb? Prosím, prosím...“

„Riley je ešte stále v nemocnici. Nechali si ju tam na pozorovanie. Sebastian sa tu dnes ukázal len na chvíľu.“

„Ak je Riley tu, tak by som mohla za ňou skočiť. Teda ak ma tá milá osoba na recepcii zas neodbije.“

„Min, opakujem svoju otázku. Vieš, že nemám rada keď mi neodpovedáš! Deje sa niečo?“

Jej hlas znel už dosť prísne, mala by som si dať pozor, aby som ju nevyprovokovala. Dokáže byť dosť nepríjemná.

„Prepáč, ale... no aj sa niečo deje. O hodinu sa zastavím v Mystery. Budeš tam?“

„Budem ťa tu čakať. Kde si teraz?“

„Pred nemocnicou. Eliot tu nie je! Morgan, už budem končiť. Idem ešte za Riley. Ak sa v Mystery ukáže Sebastian, nech tam na mňa počká. A ešte , Agnes tam čistou náhodou nie je?“

„Nie, nie je tu.“

„Dobre.“ - vydýchla som.

To by už bol tretí deň, čo tam trčí. Možno trpí poruchami spánku alebo niečo podobné. Alebo prespáva priamo v Mystery. To by vysvetľovalo, prečo tam je tak často a dlho.

„Najneskôr o hodinu som pri tebe.“ - ukončila som hovor, otočila sa a s nádejou znovu vstúpila do budovy nemocnice.

„Naozaj sa cítim dobre. Tí doktori to proste nedokážu pochopiť. Prebrala som sa hneď pri Morgan, mimochodom, Damien je sexi!

No, doktori sú úplne padnutí na hlavu. Už chcem ísť domov, Min! Naháňa mi to tu strach.“

Po tých slovách som verila, že je Riley v poriadku. Mlela ako o život.

„Si tu na pozorovaní.“ - zasmiala som sa.

„Veď to je ten problém.“ - vzdychla a hodila sa do postele.

Trpiteľsky si vzdychla a hodila pohľad na prístroje okolo nej.

„Neboj sa. Ešte také dva dni a pôjdeš domov.“

Nuž, neuškodí jej trošku ju podpichnúť.

Vyvalila na mňa oči.

„To nemyslíš vážne, Minie. To nesmú!“

„Ale môžu.“ - snažila som sa zadržať smiech, ale pri výraze a lá ublížené psíča sa to takmer nedalo.

„Bola by som rada, kedy si prestala odvrávať a urobila to, čo je pre teba najlepšie.“

„Ostať tu? Sama?“

Prikývla som.

„To je...“

„Normálne. A nechci vidieť Mystery! Polovica druhého poschodia je takmer fuč. Chýbajú tam steny. To som si stihla všimnúť včera, keď ma Sebastian odviezol na prízemie, kde ma čakal otec. Všetci tam pobehovali úplne zmätení...“ Keď som sa na ňu znovu pozrela, nemohla som pokračovať. Prebodávala ma pohľadom a mračila sa.

„Pripomeň mi, že som ťa chcela uškrtiť.“

„Riley, si v poriadku?“ - spýtala som sa jej, keď bola hodnú chvíľu ticho.

Zdvihla pohľad zo zeme. Mykla plecom.

„Áno, som v úplnom poriadku. Nemusela som tu trčať, nebyť jednej protivnej osoby, Min.“

„Kvôli mne?!“

„Nie, jasné, že nie kvôli tebe. Je toho veľa, čo by som ti chcela povedať. Ale jedného dňa sa to dozvieš.“ - a žmurkla na mňa.

Nejaká vec, ktorú mi ona nepovedala? Žeby mala predo mnou nejaké tajomstvo? Vždy sa preriekne, takže o tom pochybujem.

Ozvalo sa tiché klopanie na dverí.
„Prepáčte, ale návštevné hodiny už končia.
Slečna Sanchezová potrebuje oddychovať!“ -
Riley len prevrátila očami a niečo zamrmala.
Obzrela som sa a zbadala postaršieho muža
v bielom plášti. Vlasý mal sfarbené do strieborna,
na očiach okuliare a v ruke papiere.
„Isteže.“ - otočila som sa k Riley a takmer na ňu
vyplazila jazyk.
„Zajtra ťa prídem navštíviť. Ale len ak sa nič
nezmení.“ - dodala som.
„Maj sa a pekne si tu oddychuj.“
„Ďakujem ti veľmi pekne. Toto ti nikdy
nezabudnem, Minie. Pozdrav Sebastianu, Agnes
a Morgan.“
„Mohol by som sa vás na niečo spýtať?“ - opýtal
sa doktor, keď som vyšla z izby.
Prikývla som.
„Dobre. Je slečna Sanchezová stále taká...
výrečná alebo to je tým úderom do hlavy?“

Zasmiala som sa. Žeby som Riley ešte trošku viac znepríjemnila pobyt v nemocnici? No... ak by som sa o to pokúsila, nič by jej nebránilo zabiť ma!

„Je to pravdepodobne už od narodenia.“ - uistila som ho.

„Aha, to všetko vysvetľuje. Ďakujem.“

---..---

„Ako sa má Riley?“ - vybafla na mňa Morgan hneď ako som k nej prišla.

„Myslím, že jej nie je nič!“ - vzdychla som a sadla si do prúteného kresla.

Morgan sedela priamo oproti mne. Na sebe mala voľné, červené tričko s čiernymi pásikmi.

„Ako to vieš?“

„Morgan! Je príšerne ukecaná. Ale zastavila som sa tu preto, aby som ti povedala o jednom mojom sne.“

Ako som vyslovila slová, naklonila sa ku mne ešte bližšie. Akoby vedela, čo jej chcem povedať.

„Počúvam ťa, Minie.“

„Kde začať? Pamätáš si na Cassidy Lloydovú?“

Prikývla a rukou naznačila, nech pokračujem.

„Jeden deň sme boli s Riley v kuchyni. Agnes nás tam poslala pomôcť. Keď jej bol Sebastian zaniest jedlo ktoré si objednala, povedal jej nejaké slová. Nikto im nerozumel.“

„Môžem sa spýtať, o aké slová išlo?“

„*Gratias. Redibo post te!*“

„Ďakujem, vrátim sa po vás.“ - prekvapene skríkla Morgan.

„Ty vieš, čo tie slová znamenajú?“ - opýtala som sa jej.

Prikývla a prisunula si stoličku bližšie ku mne.

„Áno, sú po latinsky. Chceš mi povedať, že tieto slová sa ti snívali?“

„Keď som bola u Eliota. V sne bola Cassidy a povedala, že si príde po moju lásku. Čiže po Eliota.“ - sklonila som hlavu.